

at Ministeren vidste senere, bedre end jeg vidste, at det virkelig var Meningen at give denne Regjering en Finantsloov, men i største Delen af Sessionen kunde han ikke vide det, og jeg undrer mig derfor over, at han nu finder, at det er noget Nyt. Der gik 3 Maanedes, og saa opløste Ministeren Folkethinget ved et Dekret, et Reskript efter en Indstilling til Kongen, parafseret af selve den ærede Minister, hvori han udtrykkelig erklærer, at denne Finantsloov var af en saadan Væfaffenhed, at den var aldeles ubrugelig for denne Regjering. I de 3 første Maanedes vare Ministeren og jeg altsaa enige i, at denne Finantsbehandling ikke havde til Hensigt efter Finantsloovbetænkningen at give denne Regjering en Finantsloov, thi det staar i hans Reskript om Oppløsningen. Og nu siger Ministeren, at det er noget Nyt for ham. Men hvis han havde den Mening i Fjor, skulde han ikke have opløst; hvis han troede, at Folkethinget vilde give en for ham brugelig Finantsloov, var Oppløsningen altsaa en ren Feiltagelse. Jeg forudsætter altsaa efter dette officielle Aktstykke, som udkom før Valgene, at Ministeren for de 3 første Maanedes Bedkommende var enig med mig. Dernæst bemærker jeg, at der jo i den allerunderdanigste Førestilling om Oppløsningen udtrykkelig er sagt, at den Finantsloov, der ikke indeholder Bevillinger til Fortsættelse af provisoriske Befæstninger, til Indjøb af bestilte provisoriske Kanøner, til Juldførelse af provisoriske Bygninger, til Opretholdelse af Gendarmeriet m. v. var ubrugelig for ham, og da den Finantsloov, der gik fra Folkethinget midt i Marts, slet ikke indeholdt Noget af det, og det dog maatte antages at være Folkethingets Billie, der blev stemt over ved 3die Behandling, saa forekommer det mig, at Ministeren ikke kan sige, at han ikke vidste, at Folkethinget lige til Midten af Marts ikke havde villet give en Finantsloov, der var brugelig for dette Ministerium. Jeg lægger Ministerens eget officielle Aktstykke til Grund, og saa forbauser det mig rigtig nok, at han kan sige nu, at det er noget Nyt, jeg fremsætter, naar jeg har sagt, at Forudsættningen for hele vor Finantsloovbehandling naturligvis var en rundelig og brugelig Finantsloov for et fornuftigt Landsting — om Forladelse, det er Landstinget jo altid — og for en Regjering, der kunde arbejde sammen med Landsting og Folkething. Det har jeg aldrig tvivlet om, og jeg har været lige saa sikker paa, at Ministeren havde Ret, naar han opløste paa den Betragtning, at det Folkething, som da var, ikke vilde give

en for ham brugelig Finantsloov, og ogsaa havde Ret i at sige, at det Folkething, som stemte over Finantslooven ved 3die Behandling, ikke vilde give en for ham brugelig Finantsloov, forsaavidt Monstret for en Finantsloov var udtrykt i den allerunderdanigste Førestilling om Oppløsningen. Saaledes gik 5½ Maanedes af Sessionen hen, hvor Ministeren aabenbart maatte have den samme Opfattelse af hele Arbejdet, forsaavidt man da kan kjende en Mands Arbejde af Arbejdets Frugter, og Frugterne ere jo i denne Henseende Finantslovens Udseende. I disse 5½ Maanedes maatte han være ganske enig med mig i de Betragtninger, jeg fremsførte, og nu siger han, at det er noget Nyt, jeg fremsætter. Men derimod stal jeg indrømme, at i den sidste Halvdel af Marts maa Ministeren have faaet Bekræftelse paa, at det virkelig var Folkethingets eller Fleres Mening ogsaa at søge at give ham en brugelig Finantsloov, naar man kunde komme overens derom. Hermed har jeg til Dels besvaret en Bemærkning, som jeg nødvendigvis maatte bevare, og som jeg jeer staar Side 112 i Tidenden. Det er en Bemærkning, som forleden Dag saaldt fra det ærede Medlem fra Veire (Holstein-Ledreborg), men som jeg ikke hørte Ordblyden af. Naar man saadan læser denne korte Bemærkning igjennem, jeer den jo uskyldig nok ud, men den indeholder dog en saadan Misforstaaelse af min Stilling i Fjor, at jeg — dog ikke for at rejse nogen Strid derom — nødvendig maa klare min Opfattelse. Den siger nemlig, at det Standpunkt, det høie Thing indtager i Nar lige overfor Arbejdet paa en Finantsloov til dette Ministerium, er den samme, som jeg, sammen med de øvrige Herrer, arbejdede paa i Fjor. Dette indeholder, saaledes sagt, en Beskyldning for, at det er mig, der har forandret Politik fra i Fjor til i Nar, at jeg da var til Sinds at søge Forlig med dette Ministerium om Finantsloven, men at jeg i Nar ikke vil det. Denne Opfattelse har jeg vel udtalt ikke er rigtig, men jeg maa dog tillade mig nærmere at begrunde det. Jeg vil da forudstille den Bemærkning, som jeg forleden Dag udtalte, at for Diebliffet har det ikke nogen Betydning for Stillingen nu, om det høie Thing virkelig var kommen et halvt eller et helt Nar — for Sommes Bedkommende et halvt, for Sommes et helt Nar — tidligere til den Opfattelse, at Folkethinget burde søge at ende denne konstitutionelle Kamp foreløbig, det vil altsaa sige, stille den i Bero ved at give dette Ministerium en Finantsloov. Det har ikke nogen Betydning for Stillingen i Diebliffet, det er ikke det, jeg mener, men for mig har